06/06/2022

Καθ΄εικόνα και καθ’ ομοίωσιν, η Αμερική και οι τελικές εξετάσεις του θανατοποινίτη Αντωνίου

/ Γνώμες

Τις τελευταίες ημέρες μονοπωλεί στα εκκλησιαστικά και όχι μόνο νέα, η απόφαση των δικαστηρίων στην Αμερική για θανάτωση του Αντωνίου, πνευματικού παιδιού του Γέροντος Εφραίμ της Αριζόνας. Ο Αντώνιος καταδικάστηκε σε ισόβια κάθειρξη το 1987 για ένα φόνο που όπως ομολογεί δεν έπραξε. Για 30 και πλέον χρόνια υπέμεινε και περίμενε την στιγμή που θα θανατωνόταν σε φυλακές υψίστης ασφαλείας. Με θαυμαστό τρόπο γνώρισε τον Γέροντα Εφραίμ της Αριζόνας, ο οποίος τον βάπτισε Ορθόδοξο Χριστιανό αλλά και τον Μητροπολίτη Λεμεσού κ. Αθανάσιο. Οι λεπτομέρειες της δίκης δεν είναι κάτι που θα μας απασχολήσει. Δύο θέματα είναι αυτά τα οποία μου κέντρισαν το ενδιαφέρον. Η παραπαίουσα δικαιοσύνη σε μερικές πολιτείες της Χριστιανικής επί το πλείστον Αμερικής η οποία πόρρω απέχει από οτιδήποτε Χριστιανικό και η Ιώβεια υπομονή αλλά και οι πνευματικές τελικές εξετάσεις στις οποίες ο Αντώνιος υποβάλλεται.

Η Αμερική από το 1956 έχει ως μότο, ως στίγμα δηλαδή το «In God we trust».

Ουσιαστικά η ρήση αυτή η οποία βρίσκεται στο χαρτονόμισμα του δολαρίου και σε άλλα επίσημα έγγραφα υποδηλώνει την προσκόλληση της Αμερικής στον Θεό , στην εξάρτηση της από τον Θεό και στην κατά κάποιο τρόπο υποταγή (όχι δουλική) στις εντολές του Θεού. Μιλώντας για Θεό , η Αμερική αν και πολυπολιτισμική χώρα, κατά την συντριπτική της πλειοψηφία κατοικείται από Χριστιανούς διαφόρων ομολογιών ενώ δε η επίσημη της θρησκεία είναι η Χριστιανική. Αναγνωρίζει η Αμερική πέρα από το υπερφυσικό της Θεότητας, την συμβολή του Χριστιανισμού στην ελευθερία του ανθρώπου (βλέπε σκλαβιά), στην εμπέδωση του δημοκρατικού στοιχείου, στην φιλανθρωπία, στην συγχώρεση, την αγάπη, στην προσκόλληση στις δέκα εντολές της Παλαιάς διαθήκης και σε ένα σωρό άλλες αρετές. Δυστυχώς όμως άλλα λαλεί το στόμα και άλλα πράττουν τα χέρια. Η επικρατούσα ομολογία στην Αμερική, ο προτεσταντισμός και τα πολυάριθμα παρακλάδια του, θεωρούν τον Χριστιανισμό ως επί το πλείστον, μια ανάγκη, μια λαογραφία, μια παράδοση η οποία περιορίζεται στα στενά πλαίσια του κτηρίου της εκκλησίας ή το πολύ στις κοινωνικές εκδηλώσεις της εκκλησίας. Έτσι βλέπουμε μια επιφανειακή ευλάβεια μέσα στο κτήριο με τραγούδια και ύμνους οι οποίοι δεν μπορούν να ξεπεράσουν και διαχυθούν έξω από την πόρτα της εκκλησίας. Ο ανθρωποκεντρισμός της Αμερικής και ο εξοβελισμός του Θεού από την κοινωνία αλλά και την πολιτεία αποτελεί το έναυσμα σε πράξεις όπως οι θανατώσεις ανθρώπων, ενόχων ή αθώων, με την πρόφαση της τιμωρίας, παραδειγματισμού η οποία είναι έξω από κάθε διδασκαλία του Χριστού.

Το «ου φονεύσεις» της Παλαιάς διαθήκης αφορά μόνο τον άνθρωπο ως μονάδα και όχι την συντεταγμένη πολιτεία η οποία αυτοεξαιρείται και αναδεικνύεται σε έσχατο τιμωρό «δίκην Θεού». Το «ο αναμάρτητος πρώτος τω λίθω βαλέτω» αφορά κάποιους άλλους και όχι τις πολιτείες οι οποίες καταπατούν αυτά που με το «InGodwetrust»δήθεν πρεσβεύουν. Πολλές είναι οι περιπτώσεις εκτελεσθέντων ανθρώπων οι οποίοι μετά από χρόνια και με την χρήση της εξέτασης DNA αποδείχθηκε ότι ήταν αθώοι. Αλλά και ακόμη ένοχοι να είναι θανατική ποινή, Χριστιανικά και σε όποια ομολογία ή αίρεση και αν βρίσκεσαι δεν επιτρέπεται. Το παράδοξο και οξύμωρο σχήμα είναι ότι την ίδια στιγμή που εκτελούνται άνθρωποι σε αυτές τις πολιτείες , χώρες που και αυτές εκτελούν ανθρώπους με συνοπτικές διαδικασίες καταδικάζονται ως παράνομες. Δύο μέτρα και δύο σταθμά. Είναι προφανές ότι μόνο τύποις οι πολιτείες αυτές είναι Χριστιανικές αφού δεν μπορούν να ασκήσουν την πρώτη και μεγαλύτερη αρετή, την αγάπη προς τον ένοχο ή πιθανόν αθώο συνάνθρωπό τους. Και φυσικά δεν εννοούμε ατιμωρησία αλλά όχι και αφαίρεση ζωής.

Από την άλλη πλευρά, παρουσιάζεται ο Αντώνιος, ο οποίος καλείται να διαχειριστεί μια κατάσταση που πιθανότατα θα του αφαιρέσει την ζωή. Σε

αυτή την περίπτωση ο Αντώνιος μπορεί να είναι όντως ένοχος ή όντως αθώος. Στην κάθε περίπτωση η εκτέλεση του επιφέρει στον ίδιο διαφορετικά πνευματικά κέρδη αλλά και ανθρώπινα συναισθήματα. Θεωρούμε ότι όντως είναι αθώος μετά την ειλικρινή του εξομολόγηση, βάφτιση του αλλά και στενή σχέση του με τον Γέροντα Εφραίμ, μ. Αθανάσιο και άλλους σεβαστούς πατέρες η οποία περιβάλλεται και με θαυμαστά γεγονότα.

Αυτή την στιγμή ο Αντώνιος παρακάθεται στις τελικές εξετάσεις οι οποίες θα αποδείξουν ποιος είναι και τι πιστεύει και αν στην πράξη το πιστεύει. Εύκολο να το λέμε, δύσκολο να το ζούμε. Και ποιος δεν θέλει να ζήσει πολλά χρόνια. Η μακροημέρευση είναι δώρο Θεού αν και ο τελικός μας προορισμός είναι η ένωση με τον Θεό. Αν και ως χριστιανοί θα έπρεπε να επιζητούμε την ένωση με το Θεό είμαστε προσκολλημένοι με τα επίγεια. Και ποιος δεν θεωρεί το θάνατο κακό πράγμα, δεν είμαστε φτιαγμένοι γι΄ αυτόν όμως και δυστυχώς πορευόμαστε προς αυτόν «ίνα μη το κακόν γίνει αιώνιον». Ο ίδιος ο Χριστός δάκρυσε μπροστά στην είδηση του θανάτου του φίλου του Λαζάρου. Παρόλα αυτά κάθε στιγμή της ζωής μας είναι μια μικρή ή μεγάλη εξέταση η οποία επιτακτικά μας ερωτά εάν είμαστε πραγματικοί οι ψευδεπίγραφοι Χριστιανοί. Στο τέλος της ζωής μας όλες αυτές οι απαντήσεις που δίνουμε με τις πράξεις μας «σουμάρονται» και βγαίνει το αποτέλεσμα.

Δεν χρειάζονται τελώνια κλπ. για να μας καταβαραθρώσουν, μόνοι μας το πετυχαίνουμε. Αυτή την στιγμή ο Αντώνιος πέρα από τα μικρά διαγωνίσματα της προηγούμενης του ζωής καλείται να δώσει τις τελικές και τις πιο καθοριστικές εξετάσεις της ζωής του. Καλείται να αποδείξει ότι ό,τι πίστευε, ό,τι διδάχθηκε και ό,τι είδε είναι αληθινά και ότι τον άγουν προς την ένωσή του με το Θεό. Καλείται να μετατρέψει το καθ’ εικόνα σε καθ΄ομοίωσιν, να μοιάσει με τον Θεό, να υποδεχθεί το τέλος της ζωής του όπως ο ίδιος ο Θεάνθρωπος Χριστός έπραξε συγχωρώντας τους δήμιους του, με υπομονή, πίστη και αγάπη προς εχθρούς και φίλους. Ο Θεός παρακολουθεί, ξέρει την κατάληξη αλλά αναμένει και τον Αντώνιο να πράξει αυτό που πρέπει για να βρεθεί κοντά στον Χριστό που τον περιμένει. Όλα τα πνευματικά βιβλία που διάβασε τόσα χρόνια, το Ευαγγέλιο, οι εξομολογήσεις , η μετάνοια όλα μα όλα τον προετοίμασαν για αυτή την εξέταση. Η ελπίδα για χορήγηση χάριτος δυστυχώς εξανεμίστηκε. Μια άλλη ευκαιρία όμως προβάλλει που ίσως ανθρωπίνως να είναι πικρή, όπως το πικρόν ποτήριον το οποίον ο Χριστός ήπιε, αλλά που αποβαίνει σωτήρια για τον ίδιο. Οι προσευχές μας βέβαια είναι να απαλλαγεί από την εκτέλεση του αλλά και να του δώσει ο Θεός την δύναμη όπως σε τόσα εκατομμύρια μάρτυρες να αντέξει χωρίς να λυγίσει και να ομολογήσει Χριστόν ταυτόχρονα συγχωρώντας ως ένα άλλος Χριστός τους Εβραίους ή όπως ένα άλλος Άγιος Διονύσιος Ζακύνθου τον φονιά του αδελφού του.

Οι υποσχέσεις του Χριστού, η διδασκαλία Του, η ζωή Του είναι παράδειγμα για εμάς, οι εξετάσεις που και ο ίδιος ο Χριστός ως άνθρωπος έδωσε με τελική βαθμολογία το δέκα πρέπει να είναι οδοδείκτης και φάρος μας. Ας μην φτάσουμε το δέκα του Θεανθρώπου αλλά ας προσπαθήσουμε, ας μετανοήσουμε και το δέκα, αν και δεν το αξίζουμε, ο παντεπιεικής Χριστός θα μας το δώσει.

Ο Θεός με τον αδελφό μας Αντώνιο να είναι!

Νέαρχος Παναγή

Διαβάστε ακόμα:

Ευχές του Μητροπολίτη Λεμεσού στον θανατοποινίτη Φρανκ Άτγουντ